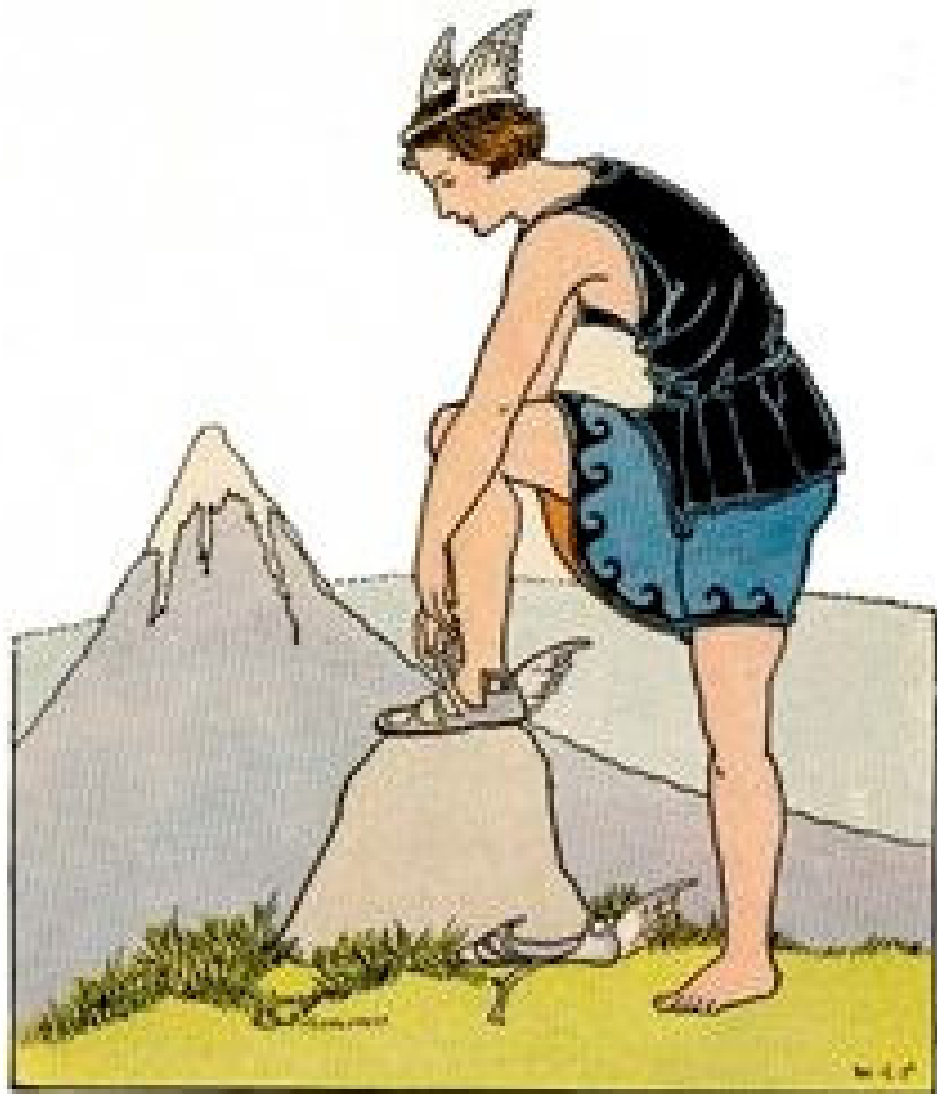

תיבת פנדורה

על פי "סיפורי קסמים לילדים"
מאת מ.א. פרייס (1926)

בצליעה, בגלל רגלו הפגועה. הגיעה
אפרודיטה, אלת היופי והאהבה עם בנה
ארוס, הרה, אלילת נשים התיישבה לצידו

אחרי שאחיו פרומתאוס הוגלה להרי
קווקז, אפימתאוס, שנשאר לבדו, נתקף
במרה שחורה. אמנם בני אדם באו אליו
וכבדו אותו כמו אב, אך הדבר לא עזר.
זאוס, ראש האלילים ריחם עליו והחליט
לנחמו. לשם כך הוא שלח את האל הרמס
להזמין את האלים למועצה. להרמס היו
סנדלים מיוחדים, בעלי כנפיים, שבקפיצה
אחת יכלו להעביר אותו לצד שני של
השמיים. הוא היה השליח הקבוע של
אלים בהר אולימפוס.

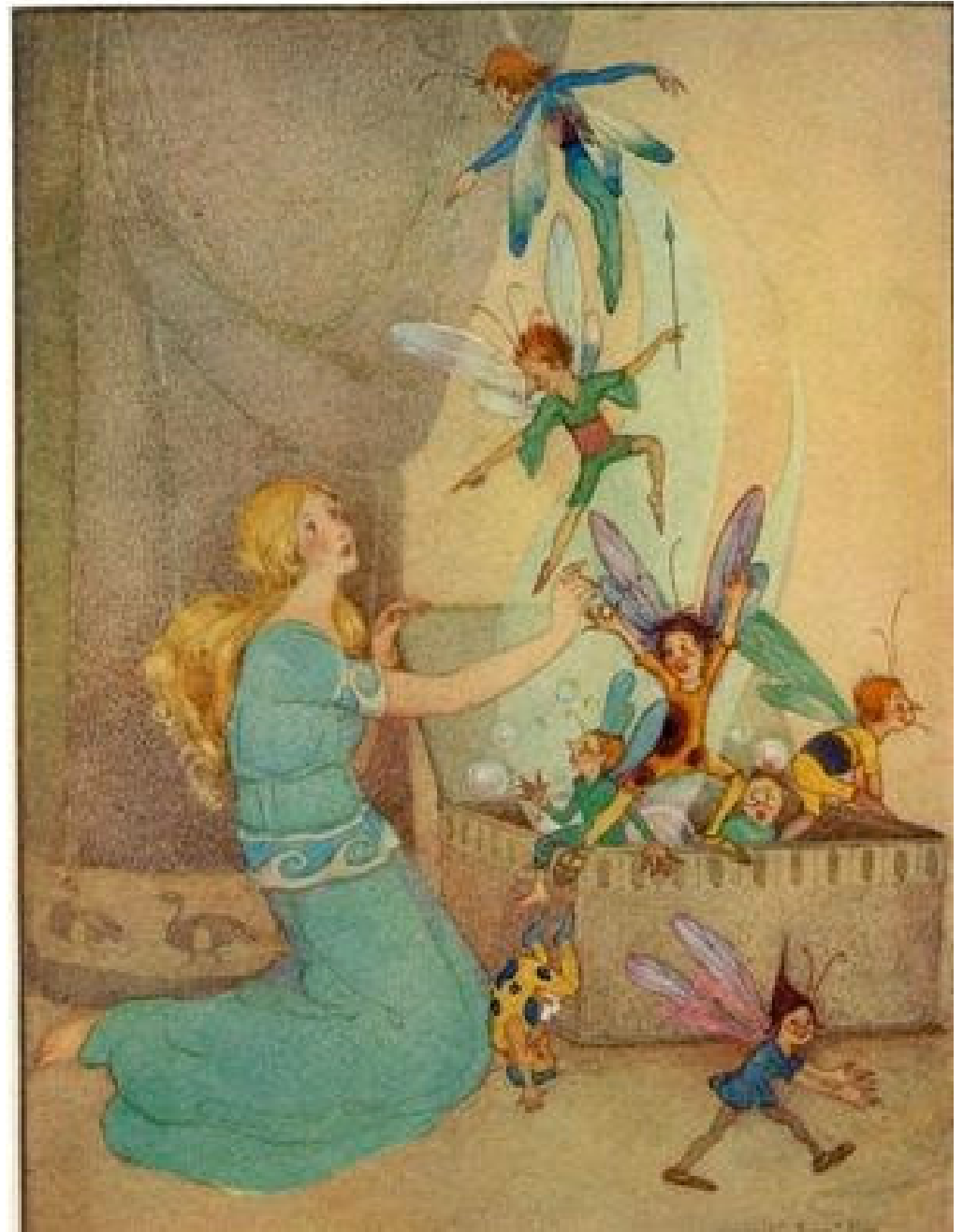
האלים באו למועצה. הליוס עזב את
מרכבתו ובא לפקודת זאוס. הפייסטוס,
הנפח והפסל, עזב את הקורנס והסדן ובא

כל אל הביע דעה איך לנחם את
אפימתאוס. בסוף החליטו שהטיטן זקוק
לחברה. הרמס נשלח להביא חמר מפני
האדמה, הפייסטוס, אמן האלים, יצר
מהחמר פסל על פי הנחיות של זאוס, וכך
נוצר ייצור דמוי אדם, אך עדין ויפה יותר.
אפרודיטה נגעה בפסל, שנעשה לבן כולו
ובעל שערות זהב. ואז זאוס נשם בשפת
הפסל וזה התעורר לחיים בדמות אישה.
האלים, שהתפלאו מיופייה השפיעו עליה
מתנות נהדרות.
אפולו, אל המוסיקה, נתן לה כושר שירה.
הרמס הקנה לה קול רך וכושר דיבור,
אפרודיטה הלבישה אותה בשמלה
כחולה, עם רקמת זהב. קראו לה פנדורה,
שפירושו "מחוננת". ואז הרמס הוביל
אותה ארצה, אל אפימתאוס. פנדורה
שמחה למראה הציפורים והפרחים שעל
פני הארץ, היא שרה וצחקה ואפימתאוס

של זאוס. הגיעה גם אתונה, אלילת
החוכמה.

התעודד בחברתה, ושכח את אחיו.
הכל היה התנהל כשורה לו לא הסקרנות
של פנדורה. בפינת ביתו של אפימתאוס
עמדה תיבת אבן גדולה, בעלת מכסה
כבד, קשורה היטב בחבלים. פנדורה
שאלה פעמים רבות את אפימתאוס מה
יש בתוך התיבה, אך הוא ידע רק להגיד
כי את התיבה הביא לביתו הרמס, עם
הוראה לא לפתוח אותו לעולם. אבל
פנדורה לא חדלה לשאול. "אם הרמס
הביא את התיבה לפני בואי, אולי יש בה
בגדים וסנדלים יפים בשבילי. הו,
אפימתאוס, תן לי לפתוח אותה!" אך
אפימתאוס, שכיבד את הוראות האל, לא
הסכים ופנדורה נעשתה סקרנית מיום
ליום.
בסוף, יום אחד פנדורה ניצלה את העדרו
של אפימתאוס, התירה את החבלים
שקשרו את מכסה התיבה והרימה את

קטן, לא גדול יותר מהדמויות המכוערות ששחררה מהתיבה, אך יפה ונעים מראה. "אני עדיין אתך" אמר היצור הקטן "לעולם לא תהי לגמרי נוגה ועצובה, כי אני נשאר אתך. אני אלילה אלפיס, "התקווה".

אלפיס התיישבה על ידה של פנדורה, וזו רצה לדלת הבית, הרימה גבוה את היד, כדי שכולם יראו.

לאט, לאט

האנשים הביטו

על היצור הקטן,

תקווה. לאט פסקו

הצעקות

והמריבות

והאנשים חזרו לביתם. גם אחר כך,

למרות שכל הצרות והאסונות התפזרו

בעולם, והציקו לבני-אדם, אלפיס התקווה

נשארה אתם וניחמה אותם.

המכסה. בזמזום רעשני ובקול גדול התעופף מהתיבה נחיל יצורים קטנים, מכוערים, עוקצניים, שהתפזרו בכל הסביבה, שמחים שהם חופשיים עכשיו. המראה המכוער שלהם הפחיד את פנדורה, וכשהיצורים התעופפו מהבית נשמעו בחוץ מיד צעקות וקריאות כעס. אפימתאוס רץ וצעק, ואחריו אנשים רבים, בוכים, רבים ורוגזים.

"פנדורה! פנדורה! מה עשית! שחררת את

כל הצרות, הרוע והאסונות שהיו בתיבה"

קרא אפימתאוס מרוגז. פנדורה רצתה

להתנצל. היא הצטערה עכשיו שנגעה

בכלל בתיבה, אבל אפימתאוס לא ניחם

אותה, אלא יצא מיד החוצה כדי לנסות

ולהרגיע את האנשים.

פנדורה בכתה והקשיבה לרעש ורוגז

שנשמעו בחוץ, כשפתאום הרגישה במגע

רך על כתפה. היא ראתה שם יצור כסוף